

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschijnt eens per week 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, grootte markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abbonement vooraf betaalbaar is bepaald op 5 fr. per jaer.
" " " " " " 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk 20 centimen.
De aankondigingen, per drukregel 15 " "
De reclamen " " " " " " 25 "

By het zenden van aankondigingen is eenieder verzoekt duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laatste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 16 JUNY.

Napoleon I en Napoleon III. of alwie gelogen heeft, zal nog liegen.

Een spreekwoord zegt: *Alwie gelogen heeft, zal nog liegen.* Onder zekere betrekkingen en by zekere lieden, is dit eene waarheid. Wat men echter ook als een spreekwoord, en gevolgentlyk als eene waarheid diende te nemen, is dit: *dat de grootste mannen, ook de grootste logenaers zyn!* Wie was toch grooter logenaar dan keizer Napoleon den I^{ste}, en wie spaert er minder de waarheid dan keizer Napoleon III?

Toen wy in 1801 waren, na den vrede van Luneville, drukte zich de eerste Bonaparte, in een adres dat hy het Fransche volk toestuerde, volgender wyze uit: « Onze grenzen zyn terug gebragt tot de lynen, welke ons » door de natuer waren aangewezen. Oostenryk — en » dit is het onderpand van den vrede. — Oostenryk is » voortaan door uitgestrekte landen van Frankryk » gescheiden: de zorgen die eeuwen lang het ongeluk » waren van Europa, hebben nu een einde genomen »

Dit was zoo niet de eerste toch wel eene grove leugen, want kort daarna, wierd met de onderwerping van Piëmont, Lombardië, Parma en Piazence, de scheiding door « *ver uitgestrekte landen* » weder vervallen en Frankryk grensde op nieuw aen Oostenryk. *De man had gelogen, en hy zou nog liegen.*

In zyne redevoering, gehouden op 28 december 1804, by de opening van het Wetgevend Lijchaem, zegde onder ander de eerste Bonaparte: « Myne heeren, de » bitterste aller smarten die my tegenwoordig zoude kunnen overkomen, ware ongetwyfeld deze van my, al » ware het maer voor een oogenblik, VERDACHT TE ZIEN VAN » HEERSCHZUCHT: op dit gepeins alleen, voel ik myn hert » zich van droefheid toesluiten... Ik wil Frankryks » grondgebied niet uitbreiden, maer ik wil het onge- » schonden bewaren. Voortaan beeger ik in Europa geen » anderen invloed meer uit te oefenen, maer dien wel- » ken ik reeds heb verworven, verlang ik niet te verliezen. Nu zal er geen Staet in het Keizerryk meer » worden ingelyfd, maer myne eenmael verkregene » regten zal ik niet ten offer brengen. »

Ziet ge, altyd schoone en hoopvolle uitdrukkingen, betuigingen der zuiverste belangloosheid, doch die altemaal slechts geveinsdheid en list te kennen gaven. Hoe ver toch strekte zich zyne platonische liefde uit voor al de Europese volkeren, en wel het meest voor zyne geburen! HEERSCHZUCHTIGE PLANNEN... de gedachte daeraen alleen, deed zyn hert zich van droefheid toesluiten!!!!

SEBASTIAEN GOMEZ.

(Vervolg.)

Zyne onbeweeglykheid duerde nog al lang, wanneer een hand dat op zyn schouder klopte, hem al met eens uit den slaep trok waerin hy gedompeld was, en hem eenen benauwelyken schreeuw deed uitsmyten.

— Sebastiaen, zeide hem eene zoete en vriendelyke stem.
— Is het gy, vader? vroeg Sebastiaen, de oogen op eenen laugen moor werpende die voor hem stond.

— Wat doet gy daer, myn zoon?
— Niets, vader. Ik aenschouw deze schildery.

— Sebastiaen, hernam de oude moor, en by wierp op hem eenen bekommerlyken blik, ik heb de aanbevelingen gehoord welke de leerlingen u gedaen hebben in het uitgaan. Gy zit hier om te waken?

— Ja, vader, antwoordde de jonge moor.

— En Zombi, voegde de ouderling, vreesachtiglyk rond de werkplaets ziende, welke het flauwe licht der lamp nog benauwelyker maakte.

— Oh! ik vrees hem niet, zeide Sebastiaen, met eenen onvrywilligen grimlach van ongeloovigheid.

— Let op, myn zoon, spot niet, sprak de oude moor, bevende gelyk een riet. Beledig Zombi niet. Dat hy u moest wegdragen, wat zou er van den armen Gomez geworden? Ik zal hy u blyven. Ik ben wel benauid, maer het geeft er niet sen. Dat hy ons beide wegdrage, indien het zyn wensch is.

— Myn goede vader, hernam de kleine moor, er bestaat geen Zombi; het is een oud bygeloof van ons vaderland.

Het moet u nogtans niet verwonderen, dat slechts een jaer later, Bonaparte wederom den oorlog voerde: *de man was wel niet heerschzuchtig, maer hy had gelogen en zou nog liegen.*

Op bovenstaende regelen, antwoordde het Tribunael: « Deze plegtige verklaring zal voor Europa het zekere » onderpand zyn van GEMAGTIGDE EN VREDELIEVENDE GEVOE- » lens, waermede Uwe Majesteit STEEDS beziel was. » Het Wetgevend Lijchaem antwoordde: « Uwe Majes- » teit verklaert zelf het grondgebied van Frankryk niet » verder te willen uitbreiden. Deze woorden moeten » onze vyanden elk voordwendel ontnemen. »

Hierop hernam Napoleon: « De gevoelens die ik u by » de opening der zitting openbaerde zullen tot rigtsnoer » strekken van myne regering. »

Niet eene dezer gevoelens hebben zich verwezentlykt: dit alles waren slechts ydele woorden, uitgedacht om, zoo als Taylerand het zegde, zyne ware inzichten te verbergen. Daerenboven hoe kon het anders; *had de man niet gelogen en moest hy nog niet liegen?*

Den 19 maart 1805 verklaerde hy in eene rede tot den Senaet, by gelegenheid der stichting van het koningryk Roomen: « De geest des boozen zal te vergeefs een » voordwendel zoeken, om het vaste land van Europa tot » den oorlog te nopen; hetgeen met ons ryk door staets- » verbindtissen vereenigd is, blyft daermede veree- » nigd. Maer verder zal daer aen *gene nieuwe provincie » worden toegevoegd.* »

Aldus beantwoordde de president van den Senaet de rede van Napoleon: « Sire, daeraen mogen wy niet » twyfelden, uwe laetst uitgesproken rede zal uit deze » zalen weergalmen tot alle haven van Europa. Welk » een antwoord op de lasteringen der vyanden van » Frankryk! En als de feiten zoo sterk spreken, dan kan » daeraen door vooringenomenheid alleen eene ver- » keerde uitlegging gegeven worden! »

Welnu, weet gy welke de veroveringen waren die Napoleon maakte in het tydperk van « 1805 tot 1815, » en dit niettegenstaende zyne zoo dikwyls herhaelde » betuigingen van belangloosheid en zyne byzondere » genegenheid voor den vrede; het waren de volgende: Parma (1808), Toskanen (1808), de roomsche-Staten (1809), Holland (1809-10), een deel van Spanje (1810), de Hanzesteden (*) een gedeelte van Hanover, Westphalen, enz. (1810).

Alhoewel Napoleon ook later heeft bewezen, *dat alwie heeft gelogen, nog zal liegen*, bepalen wy ons echter, om

(*) De Hanzesteden zyn deze weinige steden van het duitsch Ryk-verbond die, by middel van den koophandel, aeneen zyn verbonden.

De eerwerde vader Ambrosius, die hier somtyds komt, heeft het ons ook verzekerd, en gy moet het gelooven. Hy is een heilige man die niet zou zeggen wat niet waer is.

— Maer al deze hoofden, en byzonderlyk dit der heilige Maegd dat hen allen verwonderd heeft, van den meester tot den laetsten der leerlingen, wie zou ze anders geschilderd hebben, ten zy Zombi?

— Gy zult het nader weten: voor den oogenblik, laet my alleen, ik bid u.

Nutteloos gebed; ik zal u niet verlaten. Denk toch, myn kind, dat gy myn eenig goed zyt. De witten hebben huizen, goud... zy hebben de vryheid... de vryheid, myn zoon!... Maer wat zeg ik? Gy kent dit niet; gy zyt slaef geboren, terwyl dat ik... ik hen het geworden! Ik... ik was vry geboren, Sebastiaen!

— Oh! gy hebt gelyk, vader! Het is schrikkellyk slaef te zyn! zuchtte Sebastiaen, en twee tranen rolden op zyne wangen.

— Ja, het is schrikkellyk! herhaelde de oude moor. Het is schrikkellyk beroofd te zyn der hoop van eens zyne ketenen te zien vallen! Ah! Sebastiaen, hoe zeer beklag ik uw droevig lot!

— Vader! zeide de jonge moor, zyne oogen slaende naer de luchtvenster der werkplaets waerdoor de sterren des hemels blonken, daer boven leeft er een God, die voor allen meedogend is, voor den moor gelyk voor den witte, voor den slaef gelyk voor den meester. Bilden wy hem, hy zal ons verstaen en ons aanhooren.

— Een mirakel alleen kan ons verlossen.
— God kan mirakels doen, vader!

niet te lang te zyn, met deze uittreksels uit zyne keizerlyke aanspraken. In ons volgend nummer zullen wy eens onderzoeken in hoeverre meergenoemd spreekwoord eene waarheid is voor het Neefken van Z. M. zaliger, voor den keizer Napoleon III. Want ook *die man heeft gelogen en zal nog liegen.* (Boterkuipje.)

Pruissen en Napoleon.

Volgens eene korrespondentie uit Parys, die wy in twee of drie gazetten vinden, zouden er groote gebeurtenissen op handen zyn: — wy deelen de korrespondentie mede, zooals zy is, zonder iets te waerborgen of zonder éénen naam te kunnen aanhalen ter bevestiging van hetgeen wy hier vertalen:

« Men is hier in de Staetskringen zeer verbitterd tegen zekere gouvernementen van over den Rhyn, en het zou my niet verwonderen dat zeer in 't kort, al die moeijelykheden, al die kleine vyandelykheden, door eene losbersting zouden eindigen. Men bereidt reeds een duchtigen veldtog met de pen tegen Pruisen. Een bekend schryver bearbeidt eene brochuer, die, zoo ik meen, Duitschland diep zal ontroeren.

Verscheidene redenen hebben die spanning tusschen de twee gouvernementen te weeg gebragt; vooral eene is zeer ernstig, en hoewel ik die niet als echt wil opdringen, moet ik echter verzekeren dat ik ze aen eene uitmuntende bron put.

« Het zou schynen dat er eene ernstige samenweering tegen het leven van den keizer gesmeed was, die eerlang zou uitbarsten. Geene Italianen zouden ditmael den dolk, het pistool of de bom in handen hebben, maer Polakken. Men noemt zelfs verscheidene erkende mannen. Het is een der samenweerders die al de geheimen aen de policie zou verklikt hebben. De papieren die de geheimen bevatten, zyn dinsdag morgen aen den keizer behandigd, welnu, uit die papieren en uit het onderzoek zou blyken dat deze samenweering door het pruisisch gouvernement zou gesmeed zyn (!)

« Ik deel u die byzonderheden mede gelyk ik ze vernomen heb. Wat is er waarheid van! Zou het niet een dier behendige uittreksels zyn, uit den hoek gehaald om op dit oogenblik aanleiding te geven tot anti-pruisische betoogingen? Wie weet?»

Belgie en Nederland.

Meer dan eens hebben wy reeds de aandacht ingeropen, op eene nauwere verbinding met Nederland; *L'Universel* zegt in zyn laetste bulletyn het volgende:

— Helas! myn zoon, hy doet er hedendaegs niet meer, byzonderlyk in ons voordeel!

— Wie weet dat, vader! de eerwerde vader houdt staen dat de christenen nooit moeten wanhopen. Laet ons zien, vertrek nu; ga naer de rust. Slaep wel, en heb betrouwen in my. Gy weet het, ik ben geen kind meer; ik ben vyftien jaer.

Goeden avond, vader!
— Goeden avond, myn zoon! en dat God u eens de vryheid geve!

— Aen u eerst, vader! komt gy daer niet van te zeggen dat ik slaef geworden ben en dat ik aen myn lot gowend ben. Goeden avond, vader!

— Goeden avond, zeide nog eens de moor, al weg gaende, goeden avond!

Zoo haest Sebastiaen alleen was, eene uitroeping van vreugd rees uit zyne borst; dan welhaest hersteld zynde, riep hy droeviglyk: « twintig stokslagen, indien ik zwyg; dertig, indien de schilderyen morgen vroeg nog eens niet versierd zyn met nieuwe teekeningen, en misschien vyf-entwintig, indien de pligtige gekend is. Arme slaef, waerom zulke gedachten koesteren? Gy moet ze vergeten, uit uw hoofd jagen. Ah! ik gevoel my geheel stram, zeide hy al gapende. Ik zal God bidden, hy zal my verkwikken. »

En Sebastiaen knielde neder op eene mat die hem voor bed diende; maer afgemat van vermoeidheid, door geheel den dag te werken en verscheidene nachten overgebragt zonder slapen, viel hy welhaest neder, en ontwaakte maer wanneer de eerste stralen der zon in de werkplaets schenen. De klok van het klooster sloeg drie en half, wanneer hy